

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 8 sierpnia 2007 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: asystent sędziego Piotr Mirosz

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2007 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z odwołania P

SA z/s w

W

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o odmowę zmiany taryfy

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20
września 2006 r. znak DTA-4212-3(42)/2006/652/IV/RT

I. Oddala odwołanie.

II. Zasądza od P

SA z/s w

W na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 800 zł
/osiemset/ tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorstwa energetycznego P SA z/s w W -

(P , powód) decyzją z dnia 20.09.2006 r. znak DTA-4212-3(42)/2006/652/IV/RT odmówił zatwierdzenia, wnioskowanej przez to przedsiębiorstwo, zmiany taryfy dla paliw gazowych.

Po przeanalizowaniu argumentów przedstawionych przez P oraz zmieniającej się sytuacji rynkowej wyrażającej się spadkiem ceny ropy naftowej i produktów ropopochodnych oraz utrzymującym się niskim kurem dolara Prezes URE uznał, że nie istnieje zagrożenie utraty przez występujące z wnioskiem przedsiębiorstwo rentowności w zakresie koncesjonowanej działalności obrotu paliwami gazowymi. Stwierdzając wobec tego, że określone w art. 155 kpa i § 30 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 15.12.2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi /Dz. U. nr 277, poz. 2750/, zwanego dalej rozporządzeniem taryfowym, przesłanki uzasadniające uwzględnienie wniosku o zmianę taryfy P dla paliw gazowych zatwierdzonej decyzją ostateczną z dnia 17.03.2006 r. nie zostały spełnione Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję.

W złożonym odwołaniu P zarzuciło decyzji Prezesa URE niezgodność z przepisami prawa materialnego i procesowego.

W szczególności powód podniósł zarzuty naruszenia § 30 rozporządzenia taryfowego z 2004 r., szeregu przepisów ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne /Dz. U. z 2006 r. nr 89, poz. 625 ze zm./między innymi art. 45, 47, 23 i 32 tej ustawy, Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy z dnia 2.07.2004 r. o swobodzie działalności Gospodarczej /Dz. U. nr 173, poz. 1807/ oraz licznych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego – w tym art. 155, art. 7 w zw. z art. 77 i art. 80 a także art. 8 kpa.

W oparciu o przedstawione zarzuty powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji.

Uzasadniając zarzuty odwołania powód wskazał, że złożenie wniosku o zatwierdzenie zmiany taryfy w III i IV kwartale 2006 r. wynikało ze zmiany warunków prowadzenia działalności gospodarczej stanowiących podstawę kalkulacji cen zawartych w taryfie zatwierdzonej przez Prezesa URE decyzją z 17.03.2006 r. obowiązującej w okresie od 1.04. do 31.12.2006 r. Zmiana warunków polegała według powoda na istotnym wzroście kosztów pozyskania gazu ziemnego powyżej poziomu przyjętego do kalkulacji cen przyjętych w zatwierdzonej taryfie w skutek nieprzewidywalnych i niezależnych od P czynników w następstwie wzrostu cen zakupu tego paliwa z importu i niekorzystnych wahań kursu walut na zakup gazu ziemnego.

Drugą okolicznością uzasadniającą stanowisko o zmianie warunków prowadzenia działalności, stanowiącą podstawę wprowadzenia zmiany taryfy był brak rentowności obrotu gazem wysokometanowym, który w pierwszych 4 miesiącach obowiązywania taryfy przyniósł udokumentowana stratę.

Powód wywodził, że po ukończeniu postępowania administracyjnego – 18.08.2006 r. wbrew stanowisku Prezesa URE sytuacja rynkowa nie uległa poprawieniu. Cena dolara w okresie od 20.08.2006 r. do 20.09.2006 r. (data decyzji) wzrosła o 3% i chociaż we wrześniu 2006 r. spadły ceny produktów ropopochodnych co sprawiło, że w tym okresie ceny importowe gazu spadły o 1,6% to jednak łączny efekt tych zmian doprowadził do wzrostu kosztów ponoszonych przez P o 1,4%. Powód dodał, że w okresie od lutego do września zmieniały się również średnie notowania ropy Brent. W lutym cena wynosiła 61,5 USD za baryłkę. W II kwartale cena wzrosła nawet do 74 USD. We wrześniu spadła do 64,2 USD jednak była to cena wyższa niż w chwili zatwierdzenia taryfy w marcu 2006 r.

Zarzucając pozwanemu błędną wykładnię § 30 rozporządzenia taryfowego powód stwierdził, że hipotezą tego przepisu są objęte przypadki, kiedy przedsiębiorstwo faktycznie poniosło zwiększone koszty /w tym przypadku zakupów gazu/ jak i sytuacje, kiedy poniesienie tych zwiększonych kosztów jest dopiero

prognozowane. Ponadto zauważył, że literalna wykładnia tego przepisu nie daje podstaw do przyjęcia, iż ustawodawca wprowadzając wymóg istotnej zmiany ograniczył przypadki stosowania § 30 rozporządzenia taryfowego do sytuacji, kiedy wzrost kosztów zakupu przekracza 5%. Zdaniem powoda przedmiotowy zapis rozporządzenia nakłada na Prezesa URE obowiązek każdorazowego badania, czy wzrost kosztów ma istotny charakter, ponieważ nawet mniejszy niż 5% wzrost może być również uznany za mający charakter istotny. Powołał się na przykłady, gdy przy mniejszym wzroście kosztów niż 5% łączny efekt finansowy będzie miał istotny wpływ na wyniki przedsiębiorstwa z działalności koncesjonowanej lub gdy wzrost nastąpi w niekorzystnym momencie np. podczas napełniania magazynów gazu.

Powód zarzucił też, iż Prezes URE zastosował § 30 rozporządzenia taryfowego w sposób sprzeczny z wykładnią systemową. W zaskarżonej decyzji pominął ustęp pierwszy opierając się tylko na ustępie drugim tego przepisu. Dokonując wykładni § 30 nie uwzględnił przy jego interpretacji §§ 10 i 11 rozporządzenia taryfowego. Pominął też przepis art. 46 ust. 1 Prawa energetycznego, który był podstawą do wydania rozporządzenia taryfowego, naruszając zasadę zgodności rozporządzenia wykonawczego z nadrzędnymi aktami normatywnymi.

Powołując się na orzecznictwo sądów powód wywodził, że taryfy powinny zapewniać przedsiębiorstwom energetycznym rentowność prowadzonej działalności gospodarczej a przepisy rozporządzenia taryfowego nie przewidują możliwości ustalenia taryfy poniżej uzasadnionych kosztów i nie pozwalają na wymuszenie prowadzenia tej działalności ze stratą. Zauważył, że Sąd Najwyższy zaakceptował zasadę potrzeby modyfikowania taryfy, która została ukształtowana według innych uzasadnionych kosztów od tych, które rzeczywiście nastąpią poprzez zapewnienie minimum uzasadnionego interesu przedsiębiorstwa energetycznego, aby nie musiało sprzedawać produktu poniżej kosztów nabycia. W ocenie powoda przyjęta przez Prezesa URE wykładnia § 30 rozporządzenia taryfowego nie pozwalałaby na zachowanie rentowności i pokrycia kosztów uza-

sadnionych co jest sprzeczne z Prawem energetycznym, art. 92 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i art. 188 pkt 3 Konstytucji RP.

Powód zarzucił również Prezesowi URE, że stosując przepis § 30 rozporządzenia taryfowego nie uwzględnił zasadniczych celów tego aktu wykonawczego wynikających z wykładni funkcjonalnej to jest zapewnienia rentowności i pokrycia kosztów uzasadnionych działalności przedsiębiorstw energetycznych.

W oparciu o przedstawione zarzuty powód dowodził, że jego wniosek o zatwierdzenie zmiany taryfy był w zaistniałych warunkach uzasadniony i zgodny z wykładnią § 30 rozporządzenia taryfowego. Powołał się na znany Prezesowi URE określony w kontrakcie, z którego pochodzi 65% sprzedawanego przez P gazu, sposób ustalania cen gazu na kolejny kwartał na podstawie szeregu notowań rynkowych produktów ropopochodnych z okresu dziewięciu miesięcy poprzedzających taki kwartał. Powód zaznaczył, że składając wniosek miał pewność, co do poziomu cen gazu ziemnego w III kwartale 2006 r., jakie będzie musiał płacić. Znał też prognozę 7/9 składowych ceny, którą będzie płacił w IV kwartale 2006 r. Analiza cen przyjętych w kalkulacji taryfy i cen już możliwych do ustalenia wskazywała zdaniem powoda, że poniesie wyższe o 6% od planowanych koszty gazu ziemnego. Strata, jaką powód poniósł na obrocie gazu wysokometanowego w pierwszych czterech miesiącach obowiązywania taryfy określona na 153,61 mln zł stanowi zdaniem P istotną zmianę warunków prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu § 30 rozporządzenia taryfowego. Skarżący podkreślił, że informował Prezesa URE o rozmiarach potencjalnej straty na działalności obrotu gazem wysokometanowym w II kwartale 2006 r.

Powołując się na własne wyliczenie dotyczące rzeczywistej ceny jednostkowej gazu ziemnego w II kwartale 2006 r., która wynosiła 742 zł za 1000 m³ zamiast przyjętych w taryfie 702 zł P dowodziło, że wynoszący 5,7% wzrost stanowił zgodną ze stanowiskiem Prezesa URE przesłankę uzasadniającą uwzględnienie wniosku o zatwierdzenie zmiany taryfy na okres od września do grudnia

2006 r. z uwagi na przekroczenie wskaźników określonych w § 30 ust. 2 rozporządzenia taryfowego.

W ocenie powoda podstawą do zmiany taryfy zgodnie z jego wnioskiem mogły być również przepisy Prawa energetycznego, ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 155 kpa, którego ograniczeniem nie mogą być przepisy rozporządzenia wykonawczego.

Powód zarzucił ponadto, że Prezes URE odmawiając zmiany taryfy argumentował, iż w sytuacji istotnego wzrostu kosztów zakupu importowanego gazu wysokometanowego P powinien niwelować straty przychodami ze sprzedaży gazów zaazotowanych.

Takie postępowanie stanowi według powoda przykład niedozwolonego subsydiowania skrośnego, więc zaskarżona decyzja narusza przepisy art. 47 ust. 2 oraz 23 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 44 i art. 46 ust. 1 Prawa energetycznego oraz § 3 rozporządzenia taryfowego.

Zdaniem powoda przedstawiona argumentacja Prezesa URE jest nieprawidłowa również, dlatego, że pozwany nie ma kompetencji do uregulowania działalności P polegającej na sprzedaży gazu zaazotowanego z własnego wydobycia. Działalność ta podlega regulacji ustawy z dnia 4.02.1994 r. Prawo geologiczne i górnicze /Dz. U. nr 27, poz. 96 ze zm./ i zgodnie z art. 1 ust. 3 pkt 1 Prawa energetycznego przepisy tej ustawy nie mają do niej zastosowania. Również koncesja na obrót gazu udzielona P nie obejmuje sprzedaży gazu zaazotowanego z własnego wydobycia. Według powoda koncesja dotyczy tylko gazu ziemnego zaazotowanego, który P zakupuje i odsprzedaje innym podmiotom, ponieważ odnosi się jedynie do obrotu gazem.

Samo posiadanie koncesji na obrót dwoma rodzajami gazów nie oznacza, że dotyczy ona również działalności polegającej na sprzedaży gazu wydobywanego przez P a uzyskiwane przychody powinny subsydiować straty na działalności koncesjonowanej. Podobnie w ocenie powoda Prezes URE nie ma prawa

do taryfikowania sprzedaży gazu zaazotowanego z własnego wydobycia P . Nie uprawnia go do tego art. 47 ust. 1 Prawa energetycznego.

Skarżący wyraził też pogląd, że zawarta w decyzji Prezesa URE sugestia, iż marża uzyskana w obrocie gazem zaazotowanym może zostać przeznaczona na pokrycie istotnych strat w ramach działalności obrotu gazem wysokometanowym prowadziłaby do pozbawienia P jakiegokolwiek zwrotu z kapitału zaangażowanego w działalność wydobywczą.

Według powoda powyższe stanowisko Prezesa URE świadczy, iż zaskarżona decyzja narusza art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego również w tym zakresie, ponieważ pozbawia powoda prawa nabytego do marży ze sprzedaży gazu zaazotowanego z własnego wydobycia. Powód wywodził, że w decyzji zatwierdzającej taryfę Prezes URE dopuścił możliwość powstawania marży przy sprzedaży gazu zaazotowanego i zatwierdził jej wysokość – 192,5 mln zł. Pozbawienie P w zaskarżonej decyzji prawa do marży z tego rodzaju działalności powód uznał za niezgodne z dotychczasową praktyką i naruszające art. 2 w zw. z art. 21 Konstytucji RP odebranie mu nabytego prawa majątkowego. Zarzucił też, że wymuszanie subsydiowania skrośnego jest sprzeczne z przepisami dotyczącymi ochrony konkurencji i konsumentów zawartymi w Prawie energetycznym – art. 21 ust. 1 i art. 1 ust. 2 ustawy.

Zdaniem powoda nakazanie P w zaskarżonej decyzji działań polegających na wykorzystywaniu zysków pochodzących ze sprzedaży gazu zaazotowanego do pokrywania strat z tytułu nierentownego obrotu gazem wysokometanowym jest przejawem praktyki nadużywania pozycji dominującej, zakazanej przepisami antykonkurencyjnymi, zarówno krajowymi jak i unijnymi (art. 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów), zmierzającej do wyeliminowania z rynku konkurentów. Powód stwierdził, że wyrażone w decyzji stanowisko Prezesa URE pozostaje w sprzeczności z fundamentalną zasadą Unii Europejskiej swobodnego przepływu towarów. Dowodził, że odmowna decyzja pozwanego, utrzymująca ceny gazu na niezmiennym poziomie skutkuje koniecznością

sprzedaży gazu poniżej kosztów jego uzyskania przez P . Potencjalni konkurenci z innych krajów członkowskich Unii Europejskiej musieliby, aby wejść na polski rynek, sprzedawać gaz również ze stratą. Na tej podstawie powód stwierdził, że wynika z odmowy zatwierdzenia taryfy sytuacja stanowi utrudnienie wymiany wewnątrzspółnotowej, którego zabraniają przepisy traktatowe (art. 82, art. 2, 3 i 10 oraz art. 28 Traktatu Unii Europejskiej).

Skarżący zarzucił także pozwanemu naruszenie art. 107 § 1 kpa w związku z art. 11 oraz art. 8 kpa, ponieważ nie przedstawił w swojej decyzji wyczerpującego faktycznego i prawnego uzasadnienia stanowiska o konieczności pokrywania zwiększonych kosztów pozyskania gazu wysokometanowego zyskami ze sprzedaży gazu zaazotowanego.

Powód zarzucił również zaskarżonej decyzji naruszenie art. 155 kpa przez przyjęcie, że tylko jednoczesne spełnienie wymienionych w tym przepisie przesłanek stanowi podstawę do zmiany decyzji ostatecznej o zatwierdzeniu taryfy z marca 2006 r.

Skarżący nie zgodził się z pozwanym, że pozytywne rozstrzygnięcie wniosku P^r byłoby sprzeczne z interesem społecznym.

Podniósł, że Prezes URE nie wykazał, na czym ta sprzeczność polega. Takie działanie powód uznał za naruszenie art. 2 Konstytucji. Uznał, że przedłożenie interesu jednej grupy nad interesem innych wymaga wnikliwego rozpatrzenia.

Podkreślił, że interes społeczny jest pojęciem szerszym niż pojęcie interesu odbiorców a odmowa podwyższenia cen gazu może negatywnie wpływać na rozwój konkurencji na rynku lokalnym. Dowodził, że podwyżka ceny leży też w interesie odbiorców, którzy nie są przez to narażeni na zbyt wysokie zmiany ceny w dłuższych okresach. Stwierdził, że ochrona interesu odbiorców nie może blokować możliwości uregulowania cen ustalonych administracyjnie w sposób wadliwy.

Błędnie też w ocenie powoda Prezes URE uznał, że za uwzględnieniem wniosku o zmianę taryfy nie przemawia słuszny interes P^r .

Powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych powód argumentował, że przez słuszny interes strony należy rozumieć taki interes, który jest zgodny z prawem, godny ochrony i nie stoi w kolizji z interesem społecznym. Wskazał między innymi, że w interesie P^o jest zapewnienie pokrycia uzasadnionych kosztów zakupu gazu ziemnego i zachowanie rentowności działalności. Zmiana kosztów zakupu gazu nie była przewidywana i jest czynnikiem niezależnym od przedsiębiorstwa, które mimo podejmowanych wysiłków /wzrost produkcji gazu ze źródeł krajowych i dywersyfikacja dostaw/ nie jest w stanie obniżyć ceny zakupu gazu importowanego a interes społeczny nie pokrywa się z interesem odbiorców.

Za błędne uznał powód także przyjęte przez Prezesa URE stanowisko, że pozytywnemu rozpatrzeniu wniosku sprzeciwia się brak trwałego trendu obniżenia wyniku finansowego P^o. Powód przedstawił szereg argumentów celem wykazania, że prowadzona działalność koncesjonowana przynosi mu poważne straty. Uzasadnia to zastosowanie w ocenie powoda art. 155 kpa i pozytywne rozpatrzenie wniosku. Zarzucił równocześnie pozwanemu przekroczenie decyzją granic uznania organu administracji.

Powód podkreślił, że podane we wniosku o zmianę taryfy ceny importowe gazu zostały ustalone według dotychczas stosowanej, zaakceptowanej przez Prezesa URE metodologii. Przedstawiając metodologię prognozowania cen produktów ropopochodnych powód dążył do wykazania, że potrafi bardzo precyzyjnie określić poziom cen w kolejnych kwartałach z wyprzedzeniem najbliższych dwóch kwartałów. W świetle przedstawionych argumentów twierdzenie Prezesa URE o nieprawidłowości opracowanych przez P^o prognoz określił jako nieuzasadnione i będące wynikiem naruszenia przez pozwanego zasady prawdy obiektywnej /art. 7 kpa/ i obowiązku rozpatrzenia całego materiału dowodowego w granicach swobodnej oceny dowodów /art. 77 w zw. z art. 80 kpa/.

Omawiając kwestie związane z wyliczeniem kursów wymiany walut /USD/ przyjmowanych do kalkulacji taryf powód podkreślił decydujący wpływ tego

czynnika na wysokość kosztów zakupu gazu z importu. Zaznaczył, że Prezes URE nie zaakceptował wniosków P o przyjęcie jednolitej zasady ustalenia kursu walutowego na potrzeby kalkulacji taryf w oparciu o transakcje terminowe przedsiębiorstwa i rynkowe kursy terminowe – metodą stosowaną w państwach rozwiniętych gospodarczo.

Skarżący podkreślił, że w kalkulacji taryfy na trzy kwartały 2006 r. przyjął zgodnie z wytycznymi Prezesa URE kurs wymiany zł/USD założony w ustawie budżetowej na 2006 r. Dzięki realizowanej polityce zabezpieczeń powodowi udało się w praktyce obniżyć kurs transakcji do 3,14 zł po zatwierdzeniu taryfy. Mimo to Prezes URE analizując wniosek o zatwierdzenie zmiany taryfy wezwał powoda do zredukowania przyjętego wzrostu cen gazu do poziomu nieprzekraczającego 5%. We wniosku z dnia 16.08.2006 r. powód zastosował się do wymogu narzuconego przez organ regulacyjny, licząc na pozytywny wynik postępowania. W oparciu o praktykę postępowań taryfowych powód stwierdził, że Prezes URE nie stosuje jednolitej metodologii określenia kursu walutowego i zaniżone założenia przewidywanych kursów wykorzystuje do ograniczenia skali podwyżek dla odbiorców. Powód wyjaśnił, że również przy składaniu wcześniejszego wniosku w lutym 2006 r. o zatwierdzenie taryfy był zmuszony do przyjęcia kursu wymiany na poziomie 3,07 zł/USD. Skutkiem tego skalkulowany w zatwierdzonej na 2006 r. taryfie poziom cen nie pokrywa kosztów uzasadnionych prowadzenia działalności. P zauważyło, że w uzasadnieniu skarżonej decyzji Prezes URE potwierdził, iż wymuszony w ramach kalkulacji taryfy kurs na poziomie 3,07 zł/USD nie zostanie zrealizowany a rzeczywiste koszty zakupu gazu będą z tej przyczyny wyższe o 95 mln zł. Pozwany mimo to oddalił wniosek powoda o zatwierdzenie zmiany taryfy, którego celem było pokrycie dodatkowych uzasadnionych kosztów i utrzymał taryfę opartą na narzuconej nierealnie prognozie kursu wymiany walut. Powód dodał, iż Prezes URE w uzasadnieniu decyzji stwierdził również, że średnia cena zakupu gazu importowanego będzie wyższa od złożonej w taryfie 0,9% a kurs dolara wyższy o

1,6%, co łącznie oznacza wzrost kosztów zakupu gazu o 2,5%. Odpowiadało to dodatkowym przychodom, jakie P mogło osiągnąć po uwzględnieniu przez pozwanego wniosku o zatwierdzenie zmiany w taryfie ustalonej decyzją z marca 2006 r.

W ocenie powoda odmowa zatwierdzenia taryfy prowadzi do braku faktycznego pokrycia uzasadnionych kosztów działalności, więc narusza art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego.

Powód stwierdził ponadto, że przeprowadzona przez Prezesa URE kalkulacja kosztów zakupu gazu może być zaniżona ze względu na nieuwzględnienie okoliczności, że:

- cena taryfowa jest niższa od ceny pozyskania gazu z importu,
- przyjęty przez organ spadek cen gazu w ostatnim kwartale w stosunku do podanego we wniosku był mniejszy od założonego /2%/ i wynosił 1,7%,
- zrealizowany przez P w okresie od kwietnia do sierpnia 2006 r. kurs zakupu walut był wyższy od założonego przez Prezesa URE o 0,6%.

Mimo to, jak zaznaczył powód, organ regulacyjny zgodził się z P, że wzrost kosztów pozyskania gazu z importu wyniesie 150 mln zł. Wobec tego brak było w ocenie skarżącego podstaw do odmowy zatwierdzenia wzrostu cen o 4,9%, ponieważ miał on wyłącznie pokryć uznany przez Prezesa URE wzrost kosztów pozyskania gazu o 150 mln zł.

Uzasadniając zarzut naruszenia przez pozwanego art. 2 Konstytucji w związku z art. 9 kpa oraz art. 8 kpa powód stwierdził, że jeśli w prowadzonym postępowaniu Prezes URE miał wątpliwości dotyczące dowodów i wyliczeń przedstawionych przez P, powinien wezwać wnioskodawcę do złożenia stosownych wyjaśnień i dowodów. Zaniechanie takiego działania uzasadnia w ocenie powoda zarzuty o naruszeniu w/w przepisów.

Jako niezgodne z art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego ocenił powód stanowisko Prezesa URE w myśl, którego z obowiązujących przepisów nie wynika, aby z samej racji prowadzenia działalności można było w kalkulacji cen paliw

gazowych uwzględniać zysk. Nie zgodził się również z wyrażoną w zaskarżonej decyzji oceną dotyczącą interesu przedsiębiorstwa polegającą na niwelowaniu wszelkich skutków ekonomicznych wynikających z ryzyka gospodarczego, który został określony przez pozwanego jako niesłuszny i niegodny ochrony. Powód wskazał, że z art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego i § 3 rozporządzenia taryfowego wynika, że taryfy należy kalkulować w sposób zapewniający pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstwa wraz z uzasadnionym zwrotem z zaangażowanego w działalność kapitału i ochroną odbiorców przez nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat a także eliminujący subsydiowanie skrośne. Zauważył przy tym, że analogiczne stanowisko zostało wyrażone w orzecznictwie sądowym a także we wcześniejszych decyzjach wydanych przez Prezesa URE. Powód podkreślił, że działa na rynku reglamentowanym i ponoszone przez niego ryzyko nie jest wynikiem jego swobodnych decyzji lecz skutkiem decyzji organu regulacyjnego. Powołał się przy tym na fakt, że Prezes URE narzuca P marżę w obrocie gazem wysokometanowym na poziomie niepokrywającym ponoszonych przez to przedsiębiorstwo skutków ryzyka decyzji regulacyjnych i stwierdził, że w skutek tych decyzji pozwanego ponosi od wielu lat straty na działalności w zakresie obrotu tym gazem. Celem udowodnienia swego stanowiska wskazał, że w styczniu 2006 r., przed wydaniem decyzji o zatwierdzeniu taryfy wnioskował o uwzględnienie marży w zakresie obrotu gazem wysokometanowym w wysokości 145,5 mln zł jednak na skutek wezwania Prezesa URE obniżył poziom marży do 11,2 mln zł. Podkreślił, że straty marży poniesione w tej działalności nie mogą zostać zniwelowane marżą uzyskaną na obrocie gazem zaazotowanym, ponieważ uzyskana z tej działalności marża jest dużo niższa i musi być przeznaczona na finansowanie planowanego zagospodarowania złóż. Powód dodał, że w ramach każdego przeprowadzonego w 2005 r. postępowania Prezes URE wzywał P do przyjęcia innych, niż przedstawione we wnioskach taryfowych, kalkulacji cen. Dotyczyło to szczególnie sztucznego obniżenia planowanego kursu walutowego.

Prowadziło to do wzrostu różnicy między ceną importową gazu a ceną sprzedaży tego gazu odbiorcom i przynosiło narastające straty na obrocie gazem wysokometanowym. Powołując się na zdanie Sadu Najwyższego powód wywodził, że taryfa skalkulowana poniżej kosztów sprzedawcy przynosi nieuprawnioną korzyść dla odbiorców, którzy w wyniku decyzji administracyjnej uzyskują produkt po zaniżonej cenie.

W świetle przedstawionych argumentów powód stwierdził, że Prezes URE odmawiając zatwierdzenia zmiany taryfy rażąco naruszył art. 45 Prawa energetycznego, § 3 rozporządzenia taryfowego i art. 155 kpa.

Ponadto powód odnosząc się do zawartych w zaskarżonej decyzji argumentów Prezesa URE mówiących o obowiązku P jako podmiotu z większościovym udziałem Skarbu Państwa do neutralizowania skutków wzrostu cen gazu na światowych rynkach kosztem własnych strat w celu ochrony odbiorców przed wzrostem cen gazu importowanego zarzucił pozwanemu naruszenie zasady równego traktowania wszystkich podmiotów wobec prawa i swobodnego dla wszystkich wykonywania działalności gospodarczej wyrażonych w art. 32 Konstytucji i art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Powód stwierdził także, iż zaskarżona decyzja narusza obowiązek równoważenia interesów przedsiębiorców energetycznych oraz odbiorców paliw i energii określony w art. 1 ust. 2 i art. 23 ust. 1 Prawa energetycznego. Odmowę zatwierdzenia zmiany taryfy powodującą konieczność sprzedaży gazu poniżej kosztów jego pozyskania określił powód jako naruszającą art. 21 ust. 1 i art. 1 ust. 2 Prawa energetycznego oraz art. 2, art. 3 i art. 10 Traktatu Unii Europejskiej. Wyraził również opinię, że decyzja Prezesa URE jest niezgodna z wytycznymi wynikającymi z polityki energetycznej państwa, przez co także narusza art. 23 ust. 1 Prawa energetycznego.

Pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania.

Podkreślił, że zaskarżona decyzja dotyczyła zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej zatwierdzającej taryfę P na okres od kwietnia do grudnia 2006 r.

i odnoszą się do niej zasady domniemania prawidłowości oraz trwałości decyzji ostatecznych służące utrzymaniu pewności obrotu prawnego. Zaznaczył, że ewentualna zmiana decyzji zatwierdzającej taryfę powoda powinna być dokonana z uwzględnieniem przepisu art. 155 kpa. Przepis ten ma w ocenie Prezesa URE charakter wyjątkowy, ponieważ zastosowanie go prowadzi do zmiany stanu prawnego wynikającego z prawomocnej decyzji. Jego zastosowanie musi więc być uzasadnione nadzwyczajnymi okolicznościami, niemożliwymi do przewidzenia przy zachowaniu należytej staranności z jednoczesnym spełnieniem określonych w tym przepisie przesłanek. Zdaniem pozwanego warunkiem zatwierdzenia zmiany taryfy w trybie określonym przez art. 155 kpa jest jednoznaczne stwierdzenie przez organ istnienia interesu społecznego lub słusznego interesu strony oraz zgodności proponowanej zmiany z przepisami.

Prezes URE podkreślił, iż wspomniany przepis wymaga wykazania w postępowaniu administracyjnym nie zwykłego, lecz słusznego interesu strony oraz braku sprzeczności tego słusznego interesu z interesem społecznym. Powołując się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18.02.2000 r. sygn. akt V SA 1346/99 pozwany wyjaśnił, iż w jego ocenie interes P^o w zatwierdzeniu wyższych cen paliw gazowych nie jest interesem słusznym to jest takim, który jest godny ochrony i nie stoi w sprzeczności z prawem. Oświadczył, że nie może uznać za godny ochrony interes polegający na wymuszaniu niwelowania przez organ regulacyjny wszelkich skutków ekonomicznych wynikających z ryzyka gospodarczego.

Ponadto słuszny interes strony nie może eliminować innych przesłanek, które SA niezbędne do wydania decyzji w trybie art. 155 kpa. Mając na uwadze, że w interesie społecznym nie leży wprowadzenie kolejnej podwyżki gazu w 2006 r., uwzględniając fakt, iż wzrost cen gazu wywołuje zjawisko inflacji przekładając się na ogólny wzrost cen, Prezes URE uznał, że w sprawie nie jest spełniona również przesłanka interesu społecznego. Dodał, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24.11.1998 r. sygn. akt I SA 380/98 stwierdził, że decy-

zja oparta na przepisie art. 155 kpa ma charakter fakultatywny. Oznacza to, że rozstrzygając wniosek oparty na podstawie art. 155 kpa orzeka na podstawie własnego uznania po rozważeniu interesu społecznego i słusznego interesu strony. Powołując się na kolejny wyrok NSA z dnia 12.04.2000 r. sygn. akt III SA 1388/99 mówiący, że rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 155 kpa są zawsze oparte na konstrukcji uznania administracyjnego pozwany wskazał, że ocena, czy w sprawie występują racje społeczne lub słuszny interes strony należy do organu rozstrzygającego, który uprawniony jest do wyboru jednego z możliwych rozwiązań niezależnie od wyników tej oceny.

W świetle powyższego za nieuprawniony uznał pozwany zarzut odwołania o naruszeniu art. 155 kpa przez odmowę zmiany taryfy wbrew obowiązкови wydawania rozstrzygnięć zgodnie ze słusznym interesem strony.

Odnosnie zarzutu niewskazania powodowi okoliczności faktycznych będących podstawą wydania zaskarżonej decyzji i uniemożliwienia wypowiedzenia się co do nich Prezes URE stwierdził, że okoliczności systematycznego spadku cen ropy naftowej na światowych rynkach po dniu 20.08.2006 r. i związany z tym spadek cen produktów ropopochodnych stanowiących podstawę kalkulacji cen importowanego gazu a także optymistyczne prognozy w tym zakresie wynikające ze zmniejszającego się popytu na ropę w USA i Chinach były powszechnie znane. Powód również znał te okoliczności przekazując pozwanemu publikacje zawierające informacje na ten temat.

Natomiast odnośnie kursu dolara pozwany stwierdził, że swoje stanowisko oparł na prognozach, pochodzących z przed dnia 18.08.2006 r. tj. dnia zakończenia postępowania dowodowego i zawiadomienia o tym fakcie P . Kurs dolara okazał się mało wrażliwy na czynniki mające na niego wpływ, więc przy uwzględnieniu pomyslnych prognoz cenowych pozwany stwierdził brak podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę taryfy.

Omawiając zarzut niewłaściwej wykładni w decyzji § 30 rozporządzenia taryfowego Prezes URE w oparciu o treść tego przepisu wskazał, że do zmiany de-

cyzji o zatwierdzeniu taryfy niezbędne jest faktyczne wystąpienie istotnej zmiany warunków prowadzenia działalności, której P nie mogło przewidzieć przy ustalaniu taryfy i przedstawianiu jej organowi regulacyjnemu do zatwierdzenia. W ocenie Prezesa URE, jeżeli taka sytuacja nie występuje, unormowanie § 30 rozporządzenia taryfowego stanowi przeszkodę uniemożliwiającą zmianę taryfy będąc przepisem szczególnym w rozumieniu art. 155 kpa.

Pozwany podkreślił, że powołany przepis nie dotyczy zmian prognozowanych lecz tych nieprzewidzianych, zmian warunków działalności koncesjonowanej, które już zaistniały w rzeczywistości. Zazaczył, że przedmiotem oceny w przypadku wniosków o zmianę taryfy jest, czy zmiana warunków prowadzenia działalności gospodarczej była nieprzewidziana i istotna, więc zakup gazu po cenach wyższych niż 5% w stosunku do przyjętych w kalkulacji nie zawsze jest wystarczającą podstawą do zmiany cen taryfy.

Za nietrafną wobec tego Prezes URE uznał argumentację powoda, że § 30 rozporządzenia taryfowego upoważnia organ regulacyjny do zmiany taryfy, jeśli poniesione przez przedsiębiorstwo w czasie obowiązywania taryfy koszty będą istotnie wyższe od kosztów przyjętych do kalkulacji taryfy. Pozwany wskazał, że rzeczywista cena importowa gazu w okresie taryfowym była wyższa od przyjętej do kalkulacji taryfy o 0,92% a kurs dolara o 1,6%. Przewidywana strata kalkulacyjna na obrocie gazem wysokometanowym została oszacowana przez pozwanego na 78,3 mln zł ale całą działalność w okresie taryfowym oszacowano na przynoszącą zysk w wysokości 110,2 mln zł. Zaprzeczył, że w postępowaniu o zatwierdzenie taryfy na 2006 r. stosował odmienne zasady, ponieważ ocenie podlegała zawsze działalność obrotu wszystkimi gazami i ta działalność miała być rentowna. Oświadczył, że nie rozpatrywał rentowności każdego z gazów oddzielnie, ponieważ miałyby to nieprawidłowy wpływ na cenę 1 GJ ciepła wytworzonego z każdego gazu i prowadziło do oderwania cen gazów od ich jakości. Zdaniem Prezesa URE stosowany przez P sposób ustalania cen paliw sprawia, że obrót gazami zaazotowanymi jest na tyle rentowny, iż niweluje

wzrost kosztów gazu importowanego więc powód nie ma racji twierdząc, iż pokrywanie strat w obrocie gazem wysokometanowym zyskiem z obrotu gazami zaazotowanymi pozbawia go zwrotu z zaangażowanego kapitału. Powołując się na art. 23 ust. 2 pkt 3 lit.c Prawa energetycznego Prezes URE stwierdził, że na mocy tego przepisu upoważniony jest do ustalania wysokości uzasadnionego zwrotu kapitału oraz równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców gazu.

Na podstawie przedstawionych argumentów Prezes URE stwierdził, że w działalności koncesjonowanej P nie wystąpiły istotne, nieprzewidziane zmiany warunków jej prowadzenia. Nie jest więc dopuszczalna zmiana decyzji ostatecznej zatwierdzającej taryfę ponieważ byłby to sprzeczne z § 30 rozporządzenia taryfowego co prowadzi do wniosku, że nie zostały spełnione łącznie przesłanki określone w art. 155 kpa, uprawniające do wydania decyzji o zatwierdzeniu zmiany taryfy powoda ustalonej na 2006 r.

W piśmie procesowym z dnia 1.08.2007 r. powód podtrzymał w całości stanowisko przedstawione w odwołaniu. Podkreślił, że przywołanie w odwołaniu okoliczności faktycznych towarzyszących wydaniu decyzji z dnia 17.03.2006 r. o zatwierdzeniu taryfy miało wykazać sprzeczność z prawem zaskarżonej decyzji. Podkreślił, że formułując wniosek taryfowy prawidłowo określił prognozowany wzrost kosztów działalności w postaci spodziewanego wzrostu poziomu ceny gazu wysokometanowego i kursu walut, uwzględniając te wartości w kalkulacji taryfy. Jednak pod wpływem zapewnień pozwanego w toku postępowania zakończonego wydaniem decyzji z marca 2006 r., o możliwości weryfikacji zatwierdzonej taryfy w trybie art. 155 kpa w przypadku, jeśli wytyczne organu regulacyjnego dotyczące kursu USD okażą się błędne, przyjął ostatecznie do wyliczeń wartości kursu narzucone przez Prezesa URE. Powód wyraził pogląd, że biorąc pod uwagę jego działanie w zaufaniu do organu administracji, nie można przerzucać na niego ryzyka nietrafionych prognoz pozwanego, zwłaszcza w sytuacji, gdy przyjęte pierwotnie przez P kalkulacje będące podstawą

opracowania taryfy przedstawionej do zatwierdzenia były prawidłowe i tylko stanowisko Prezesa URE doprowadziło do ich weryfikacji przez powoda dla potrzeb wydania decyzji z 17.03.2006 r.

Jednocześnie przytaczając argumenty Prezesa URE przedstawione w odpowiedzi na odwołanie poddał je analizie celem wykazania, że są one nietrafne. Swoje stanowisko powód oparł na argumentacji zaprezentowanej w odwołaniu, która nie uległa zasadniczej zmianie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

P SA jest przedsiębiorstwem energetycznym, którego działalność polega między innymi na hurtowym obrocie gazem ziemnym wysokometanowym pochodzącym głównie z importu oraz wydobywaniu gazu ziemnego zaazotowanego z własnych złóż. Na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami gazowymi P posiada koncesję wydaną przez Prezesa URE – ważną do dnia 15.05.2009 r.

Decyzją z dnia 17.03.2006 r. Prezes URE zatwierdził ustaloną przez P taryfę dla paliw gazowych. Okres obowiązywania taryfy został określony na 9 miesięcy, od 1.04. do 31.12.2006 r. W maju 2006 r. P wystąpił do organu regulacyjnego z wnioskiem o zmianę obowiązującej taryfy poprzez podwyższenie cen pali gazowych o 12%. Po rozpoznaniu wniosku Prezes URE decyzją z dnia 20.06.2006 r. odmówił zmiany taryfy. P złożyło odwołanie od tej decyzji.

Postanowieniem z dnia 22.06.2007 r. Sąd OKiK umorzył postępowanie w sprawie uznając, iż z uwagi na upływ czasu, w jakim miała obowiązywać taryfa, rozpoznanie odwołania od decyzji odmawiającej jej zmiany nie doprowadzi do modyfikacji taryfy.

Na w/w postanowienie P wniosło zażalenie do Sądu Apelacyjnego.

W dniu 14.07.2006 r. przedsiębiorstwo ponownie wystąpiło do Prezesa URE z wnioskiem o zatwierdzenie zmiany cen w obowiązującej taryfie przez ich podniesienie o 10,2% i wprowadzenie w życie z dniem 1.09.2006 r. Wysokość

wnioskowanej podwyżki została następnie skorygowana do 8% a ostatecznie 4,9%. Wniosek P został oparty na art. 47 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego oraz § 30 rozporządzenia taryfowego z 2004 r. w związku z art. 155 kpa. Jako uzasadnienie podwyżki wnioskodawca wskazał nieprzewidzianą, istotną zmianę warunków prowadzenia działalności gospodarczej wynikającą ze znacznego wzrostu kosztów pozyskania gazu w stosunku do kosztów przyjmowanych do kalkulacji ceny zawartej w obowiązującej taryfie w konsekwencji niemożliwych do przewidzenia w trakcie kalkulacji taryfy i niezależnych od P zmian w postaci wzrostu cen zakupu gazu importowanego wyrażonych w walutach i wyższych kosztów zakupu walut transakcyjnych. Wnioskodawca powołał się również na konieczność zapewnienia rentowności w obrocie każdym z rodzajów gazów /wysokometanowym GZ – 50 i gazami zaazotowanymi GZ – 41 i GZ – 35/ a nie całej działalności obrotu koncesjonowanego przyjmowanej łącznie. Podkreślił, że w pierwszych dwóch miesiącach obowiązywania taryfy poniósł stratę z uwagi na brak rentowności działalności obrotu gazem wysokometanowym.

Prezes URE po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego uznał, że zmiana decyzji ostatecznej jaką była decyzja z marca 2006 r. o zatwierdzeniu taryfy może nastąpić jedynie w trybie określonym w art. 155 kpa.

W ocenie Prezesa URE określone w tym przepisie przesłanki uzasadniające zmianę decyzji nie wystąpiły i wobec tego brak było podstaw do uwzględnienia złożonego przez P wniosku.

W odwołaniu powód zarzucił Prezesowi URE między innymi błędną wykładnię § 30 rozporządzenia taryfowego i art. 155 kpa, oraz naruszenie szeregu przepisów kpa, Konstytucji RP i Prawa energetycznego. Mając na uwadze, że wniosek P nie dotyczył zatwierdzenia nowej taryfy dla paliw gazowanych, ale zmiany cen gazu zawartych w taryfie nr 4 zatwierdzonej prawomocną decyzją administracyjną, zdaniem Sądu stwierdzić należało, że istota sporu polega na ustaleniu, czy istniały określone w art. 155 kpa okoliczności uzasadniające wy-

danie decyzji o zmianie decyzji ostatecznej. Tylko bowiem w trybie określonym w tym przepisie możliwe jest dokonanie wnioskowanej przez powoda zmiany.

Jak wynika z akt administracyjnych złożenie wniosku o zatwierdzenie zmiany taryfy P uzasadniało zaistnieniem nieprzewidzianej, istotnej zmiany warunków prowadzenia działalności gospodarczej po wydaniu decyzji z dnia 17.03.2006 r. o zatwierdzeniu taryfy dla paliw gazowych na 2006 r. We wniosku wskazano na znaczny wzrost kosztów pozyskania gazu powyżej poziomu przyjętego do kalkulacji cen zawartych w obowiązującej taryfie który, jak stwierdzono w uzasadnieniu, był konsekwencją niemożliwych do przewidzenia w czasie kalkulacji taryfy i niezależnych od P czynników:

- wzrostu cen zakupu gazu z importu wyrażonych w walutach transakcji,
- wyższych kosztów zakupu walut.

Wnioskodawca wskazał też na brak rentowności działalności obrotu gazem wysokometanowym, wynikający z wyższych o ponad 5% w stosunku do założeń przyjętych do kalkulacji obowiązującej taryfy, kosztów pozyskania gazu ziemnego.

Opierając się na przepisach art. 47 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego P stanął na stanowisku, że wobec zaistnienia przedstawionych okoliczności zachodzą określone w § 30 rozporządzenia taryfowego i art. 155 kpa przesłanki do zmiany obowiązującej taryfy na paliwo gazowe.

Mając na uwadze treść wymienionych przepisów należy zauważyć, że przedsiębiorstwo energetyczne może wnioskować o korektę cen ustalonych w stosowanej taryfie tylko w przypadku wystąpienia istotnej zmiany warunków prowadzenia przez to przedsiębiorstwo działalności gospodarczej. Zmiana ta musi mieć charakter nieprzewidziany, co oznacza, że jej wystąpienie nie było możliwe do przewidzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne podczas kalkulacji będącej podstawą określenia cen i stawek przyjętych w taryfie przedstawionej następnie Prezesowi URE do zatwierdzenia. W złożonym odwołaniu oraz piśmie procesowym z dnia 1.08.2007r. powód podkreślił i szeroko uzasadnił, że parametry,

które przyjął przy kalkulacji taryfy, przedstawione w pierwotnie złożonym w styczniu 2006 r. wniosku taryfowym dotyczące prognozowanego wzrostu cen zakupu gazu z importu, wyższych kosztów zakupu walut na pozyskanie gazu oraz poziomu planowanej marży gwarantującego rentowność działalności obrotu gazem wysokometanowym były wyższe od przyjętych ostatecznie do ustalenia taryfy. Powód wyjaśnił, że mimo, iż kalkulacje będące podstawą złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy były określone w sposób prawidłowy to pod wpływem stanowiska Prezesa URE dokonał ich weryfikacji dla potrzeb wydania decyzji z dnia 17.03.2006 r. Podkreślił, że przy ustalaniu cen importowych gazu na potrzeby wniosku taryfowego stosował przyjętą uprzednio do kalkulacji wcześniejszych taryf metodologią zaakceptowaną przez Prezesa URE. Posiadał też zawarte wcześniej terminowe transakcje walutowe, na podstawie, których wnioskował o przyjęcie do kalkulacji taryfy kursu wymiany na poziomie 3,34 zł/USD. Powód wskazał, że Prezes URE wezwał go do obniżenia przyjętego kursu wymiany do poziomu 3,0 zł/USD nie uzasadniając swego żądania danymi finansowymi ani ekonomicznymi. Ostatecznie do skalkulowania taryfy został przyjęty kurs wymiany na poziomie 3,07 zł/USD ustalony w dniu 22.02.2006 r. Zdaniem Sądu przedstawione okoliczności jednoznacznie wskazują, że składając w dniu 30.01.2006 r. wniosek o zatwierdzenie taryfy P miało solidnie ugruntowaną wiedzę na temat cen zakupu gazu wysokometanowego w kontraktach importowanych oraz kursu wymiany walut koniecznych do realizacji tych transakcji w 2006 r. Potwierdzeniem tej ceny jest przedstawiona w odwołaniu przez powoda argumentacja przemawiająca za trafnością wniosku o zatwierdzenie zmiany taryfy wskazująca, że Prezes URE nakłonił na P do zmiany parametrów cenowych przyjętych do kalkulacji taryfy zatwierdzonej decyzją z 17.03.2006 r. Powód podkreślił, że przewidywany przez niego pierwotnie we wniosku ze stycznia 2006 r. wzrost kosztów zakupu gazu z importu w okresie taryfowym był zgodny z faktycznie odnotowanym wzrostem wskazanym przez Prezesa URE w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Skoro, więc już w styczniu

2006 r. powód, co sam wskazał, przewidywał z dokładnością graniczącą z pewnością, jaki będzie w następnych miesiącach tego roku poziom kosztów pozyskania gazu importowanego wynikających z cen produktów ropopochodnych i kontraktów wymiany walut nie można zdaniem Sądu uznać, że zaistniała zmiana warunków prowadzenia działalności gospodarczej miała nieprzewidziany charakter. Oznacza to, że brak było podstaw do wystąpienia przez powoda do Prezesa URE z wnioskiem o zatwierdzenie zmiany taryfy wprowadzonej decyzją z dnia 17.03.2006 r., ponieważ nie spełniona została jedna z przesłanek generalnych określonych w § 30 rozporządzenia taryfowego uzasadniających złożenie takiego wniosku.

Skoro bowiem powód, mimo iż przewidywał jaki będzie w połowie roku poziom cen gazu i kursu wymiany waluty, ulegając wezwaniom Prezesa URE, nie popartymi żadnymi wyliczeniami i analizami zdecydował się na obniżenie tych wartości przyjętych do kalkulacji taryfy, to nie ma podstaw aby twierdzić, że zaistniała w praktyce zmiana warunków prowadzenia działalności gospodarczej była dla niego nieprzewidziana.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że brak jest podstaw do zmiany zatwierdzonej decyzją ostateczną taryfy dla paliw gazowych, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające uwzględnienie wniosku o zmianę decyzji w trybie art. 155 kpa.

W ocenie Sądu zgodzić się należy z Prezesem URE, że § 30 rozporządzenia taryfowego spełnia w zaistniałych okolicznościach rolę przepisu szczególnego w stosunku do art. 155 kpa określającego ogólne zasady zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej.

W przypadku, gdy nie zostały spełnione w całości wymogi określone w § 30 wspomnianego rozporządzenia, nie można zdaniem Sądu twierdzić, że za zmianą decyzji w trybie art. 155 kpa przemawia słuszny interes strony domagającej się tej zmiany.

Nie można również zgodzić się z powodem, że zmiana zatwierdzonej taryfy leży w interesie społecznym. Brak jest bowiem podstaw do uznania, że prowadząca do wzrostu kosztów utrzymania oraz prowadzenia działalności gospodarczej podwyżka wprowadzona po upływie sześciu miesięcy od wejścia w życie taryfy na gaz zostanie przyjęta przez odbiorców ze zrozumieniem i aprobatą nawet jeżeli by uznać, jak na to wskazywał powód, że odbiorcy nie stanowią ogółu społeczeństwa. Mimo, iż klientami powoda nie są odbiorcy indywidualni to jednak należy pamiętać, że w ostatecznym rozrachunku to oni ponoszą skutki wzrostu cen i stawek opłat taryfowych każdego nośnika energii. Z tego względu stanowisko powoda zgodnie, z którym zmiana decyzji leży w interesie społecznym a już na pewno nie narusza tego interesu należy uznać za chybione. Podkreślenia wymaga również, że z uwagi na przedmiot, którego dotyczy regulacja zawarta w art. 155 kpa związana z możliwością zmiany lub uchylecia prawomocnych decyzji, co ma szczególne znaczenie dla wyrażonej w art. 16 § 1 kpa zasady bezpieczeństwa prawnego i trwałości decyzji ostatecznych, ma ona zastosowanie wyłącznie w nadzwyczajnych trybach i przypadkach określonych w ustawie kodeks postępowania administracyjnego lub przepisach szczególnych.

Wobec tego zarzuty, że odmowa zatwierdzenia zmiany taryfy będzie działaniem na szkodę odbiorców przynoszącą powodowi poważne straty nie są równoznaczne z uznaniem, że za zmianą prawomocnej decyzji ostatecznej o zatwierdzeniu taryfy na paliwo gazowe przemawiał interes społeczny lub słuszny interes strony. Należy przy tym podkreślić, że nadrzędnym interesem społecznym jest utrzymanie porządku prawnego wyrażającego się m.in. w tym, aby Prezes URE kontrolował w poszczególnych okresach obowiązywania taryf, czy przedsiębiorca energetyczny, który nie działa na rynku konkurencyjnym nie przerzuca na odbiorców nieuzasadnionych kosztów prowadzonej działalności gospodarczej /art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego/.

Skoro w wyniku przeprowadzonego postępowania stwierdzono, że nie istniały przesłanki uzasadniające uwzględnienie wniosku powoda o zmianę decyzji ad-

ministracyjnej mającej charakter ostateczny, rozpoznawanie pozostałych zawartych w odwołaniu zarzutów dotyczących zaskarżonej decyzji było zdaniem Sądu zbędne. Podobnie należało ocenić zgłoszone przez powoda wnioski dowodowe. Powołane przez P okoliczności poprzedzające wydanie decyzji o zatwierdzeniu taryfy z dnia 17.03.2006 r. nie były przez Prezesa URE kwestionowane a w sprawie nie było konieczności korzystania z wiadomości specjalnych.

Analiza pozostałych zarzutów odwołania nie miałyby wpływu na treść wyroku i nie przyczyniłyby się do uwzględnienia żądania o uchylenie zaskarżonej decyzji. Należy podkreślić, że na skutek złożenia odwołania od decyzji Prezesa URE Sąd OKiK rozpoznając ponownie sprawę w oparciu o zebrany materiał dowodowy dokonuje jednak własnych ustaleń. W tej sytuacji uchybienia proceduralne, które zaistniały w postępowaniu administracyjnym pozostają bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji o ile Sąd z innych względów nie dopatrzy się podstaw do jej uchylenia.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd OKiK nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, oddalił je jako bezzasadne /art. 479⁵³ kpc/.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz

za zgodność z oryginałem
Sekretarz